

РЕШЕНИЕ

№ 26635

гр. София, 10.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8691** по описа за **2024** година докладвано от съдия Николай Димитров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Ц. К. И. с ЕГН [ЕГН] срещу Решение № 1957 от 24.04.2024г., постановено по н.а.х.д. № 2615/2024г. по описа на СРС, 95-ти състав. С обжалваното решение е потвърден електронен фиш серия К 5796837 издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал.1, т.2 от ЗДвП на касатора е наложена глоба в размер на 50 лева за извършено нарушение на чл. 21, ал.1 от ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на съдебното решение като постановено при съществени нарушения на процесуалните правила и противоречие с материалния закон, основания за отмяна по чл. 348, ал.1, т.1 и т. 2 от НПК. Според жалбоподателя правейки извод „че независимо, че в електронния фиш не е отразена датата на издаването му, е ясно, че е издаден въз основа на автоматизираното техническо средство в момента на извършване на нарушението“ районният съд е допуснал нарушение на чл.303, ал.1 от НПК тъй като същият е хипотетичен. Независимо от последното и дори да се приеме за достоверен този извод, то пак според жалбоподателя са изтекли давностните срокове за издаване и връчване на процесния фиш като в подкрепа на това твърдение избрано се цитира практика. По същество от

съда се иска да отмени обжалваното решение и потвърдения с него фиш, както и да се присъдят сторените пред първата инстанция разноски.

В съдебно заседание касаторът, редовно призван, се явява лично и моли съда да уважи касационната жалба.

Ответникът по касационната жалба - СДВР, се представлява в с.з. от юрк. С. М., която моли съда да потвърди решението на Софийски районен съд и присъди юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП намира жалбата за основателна.

Административен съд - София-град, XXII касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14 - дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна районният съд е установил, че към 12.04.2022г. лек автомобил „Б.” с ДК [рег.номер на МПС] бил собственост на жалбоподателя Ц. К. И.. На 12.04.2022г. в 21:50ч. въпросният лек автомобил бил управляван по [улица]в [населено място], с посока на движение от [улица]към [улица]. Преминавайки до № 7 на [улица], се движел със скорост от 64 км/ч. /след приспаднал толеранс от - 3 км/ч./, при разрешена скорост за движение в населено място до 50 км/ч. Скоростта била измерена и заснета с автоматизирано техническо средство за видеоконтрол /ATCC/ CORDON M2, с № 1196, позиционирано в участъка. Системата за видеоконтрол била одобрена и вписана в регистъра на 06.07.2018г., със срок на валидност на одобрението десет години. Техническото средство, осъществило заснемането, било преминало последваща проверка за изправност на 15.03.2022г., съгласно протокол от проверка № 08-СГ-ИСИС/15.03.2022г., при която се установило съответствието му с одобрения тип.

Въз основа констатираното и заснето нарушение за скорост бил издаден атакуваният електронен фиш, с който на И., в качеството на собственик на автомобила, било наложено административно наказание глоба в размер на 50 /петдесет/ лв. за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП - превишаване на разрешената скорост за движение в населено място с 14 км/ч.

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че при издаването на фиша не са допуснати съществени нарушения, същият съдържал всички изискуеми реквизити посочени в чл. 189, ал. 4, изр. 2 от ЗДвП, в това число и описание на процесното нарушение с всичките му индивидуализиращи белези. Отчел е редовност на автоматизираното техническо средство, с което е установено нарушението, както и че хипотезата на маловажен случай не подлежи на изследване предвид императивната забрана на чл.189з от ЗДвП. Отхвърлил е като неоснователни възраженията за настъпила давност и е потвърдил оспорвания фиш.

Решението на районният съд е валидно, допустимо и правилно.

С оглед наведените в касационната жалба възражения, определящи и границите на касационна проверка, като единствен спорен пред настоящата инстанция въпрос е поставен този за настъпила давност. В производството е установено, а и между страните няма спор, че нарушението е извършено и констатирано на 12.04.2022г., а издаденият за него електронен фиш е връчен на санкционираното лице на 30.01.2024г.

Относно датата на съставяне на същия, действително се констатира неправилност в изводите на районния съд, доколкото същият е приел, че е издаден в момента на извършване на нарушението. Доколкото се касае за нарушение, установено с техническо средство, то датата на издаване на електронния фиш съвпада с тази на установяване и заснемане на нарушението, но не е абсолютно задължителна константа. Същата най-малкото зависи от това кога ще бъде снет отчета и ще бъде извършена проверката, която видно от материалите по делото е извършена на следващия ден – 13.04.2022г. Освен горното в делото се съдържат достатъчно данни, че конкретният електронен фиш е съставен на 15.04.2022г. – това обстоятелство е изрично вписано върху снимката към ЕФ и разчета към нея; в извадка от информационната система на МВР-АИС-АНД /л.21-22/, която не е оспорена от жалбоподателя.

Производството по чл. 189, ал. 4 - ал. 11 от ЗДвП е специфично и същото не предвижда съставяне на АУАН и издаване на наказателно постановление.

В чл. 34 от ЗАНН са изрично регламентирани две действия, които прекъсват обикновената погасителна давност - издаването на АУАН и издаването на НП. Предвидени са и специални давностни срокове за извършване на тези конкретни действия три месечен, съответно едногодишен за издаване на АУАН и шестмесечен за издаване на НП. С издаването на АУАН и НП обаче не се изчерпват необходимите действия на държавата по реализиране на административно наказателната отговорност на дееца. След издаването на НП същото следва да бъде връчено на наказаното лице, като предпоставка за влизането му в сила. Доколкото електронният фиш подлежи на обжалване като НП и може да влезе в сила, след което му се придава значението на влязло в сила НП, то следва спрямо него да се приложат и разпоредбите, касаещи наказателните постановления. Тъй като за действието по връчване на електронните фишове в ЗАНН и ЗДвП не е предвиден специален давностен срок, то следва субсидиарно да се приложи чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК и да се приеме, че за връчване на електронния фиш тече обикновена давност в размер на 3 години. В случая не може да намери приложение двугодишния срок по чл. 82 от ЗАНН, доколкото приложението му би довело до смесване между двата основни вида давност - преследвателна и изпълнителна, като преследвателната давност тече от извършване на нарушението до реализиране на отговорността на дееца с влязъл в сила акт, а изпълнителната давност по чл. 82 от ЗАНН започва да тече от влизане в сила на съответния акт, с който отговорността на дееца е ангажирана. Тоест, за да е приложим срокът по чл. 82 от ЗАНН, електронният фиш следва да е влязъл в сила. Предпоставка за влизане в сила на електронния фиш е надлежното му връчване. Преди връчването и съответно влизане в сила не тече изпълнителната давност по чл. 82 от ЗАНН, а общата преследвателна давност по НК. По силата на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН за връчването на електронния фиш следва да тече обикновена тригодишна давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК и абсолютна погасителна давност в размер на 4 години и половина на основание чл. 81, ал. 3 от НК. Процесното деяние е извършено на 12.04.2022г., а електронният фиш е издаден на 15.04.2022г. (съгласно представената справка), когато давността е била прекъсната и е започнал да тече нов 3-годишен давностен срок. Следващото действие на наказващия орган, предприето срещу касатора във връзка с осъществяване на отговорността му, е било връчването на електронния фиш, което е станало на 30.01.2022г., /а не както твърди жалбоподателят на 24.01.2024г., когато е бил уведомен за него/. Следователно към датата на връчване

на електронния фиш не е бил изтекъл 3-годишния срок по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК вр. чл. 11 от ЗАНН.

С оглед гореизложеното решението на районния съд следва да бъде потвърдено.

При този изход на правния спор и съобразно чл.63д, ал.3 ЗАНН, основателно се явява искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното съдът определя на 80 лв. съобразно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, XXII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1957 от 24.04.2024г., постановено по н.а.х.д. № 2615/2024г. по описа на СРС, 95-ти състав.

ОСЪЖДА Ц. К. И. с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 (осемдесет) лева – юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.